

Žádost Klementa B-a, by František W. byl donucen spolupodepsati jako veřejný společník žádost, by veřejná obchodní společnost byla pod firmou »Klement B. a spol.« protokolována, rejstříkový soud zamítl. Rekursní soud uložil prvému soudu, by ve smyslu čl. 86 a 89 obch. zák. §§ 11—12 uvoz. zák. k obch. zák. donutil Františka W-a jako veřejného společníka firmy: Klement B. a spol. k spolupodepsání žádosti za zápis této veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku, a uvedl v důvodech: Okolnost, že dle udání veřejného společníka Františka W-a veřejná obchodní společnost ještě před podáním předepsané opovědi k obchodnímu rejstříku zanikla, nemůže býti zápisu do obchodního rejstříku nijak na závalu, zvláště když okolnost ta, jak z podání veřejného společníka Klementa B-a na jevo vychází, jest vůbec sporná a veřejná obchodní společnost pod firmou skutečně obchody již provozovala, tak že na ni jako takovou již žaloba byla podána a oba veřejní společníci této veřejné obchodní společnosti na jejím zápisu do obchodního rejstříku mají, jak ze zmíněných podání patrně, právní zájem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest sice správným, že zákon (§§ 11—13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 86—89 obch. zák.) ukládá soudu, by po případě pokutami doháněl společníky k zápisu veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku. To však předpokládá, že společnost dosud ještě trvá (čl. 85 obch. zák.). Ze spisů, jichž se rekursní soud dovolává, jest však zjevno, že František W. trvá důsledně na stanovisku, že společnost, o níž jde, byla zrušena. Existence veřejné společnosti, jejíž protokolace se Klement B. domáhá, jest tedy sporná a nelze proto společníka, který tvrdí, že společnost byla zrušena, doháněti pokutami k součinnosti při její protokolaci (čl. 88 a 89 obch. zák.), dokud nebude sporem prokázáno, že společnost dosud trvá.

Čís. 3988.

Nárok na výbavu nepomíjí tím, že nebyl uplatňován hned při sňatku, nýbrž může se tak státi i později a to rovněž a výhradně v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R II 207/24.)

Návrhu syna, by mu rodiče zřídili výbavu, oba nižší soudy vyhověly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé, napadající usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení soudu prvé stolice potvrzeno, vytýkají mu, že jest se zákonem i se spisy v rozporu. Leč neprávem. Výbavou podle Šu 1231 obč. zák. jest rozuměti příspěvek rodičů, jenž se zakládá na zákonné povinnosti a při sňatku syna se stává jeho nárokem, za účelem zařízení manželské domácnosti a jenž pozůstává v penězích nebo jiných majetkových předmětech. Nárok tento dle ustálené judikatury nepomíjí tím, že nebyl hned při sňatku požadován, nýbrž může se tak státi i později, a nesejde vůbec na tom, proč nebyl ihned vznesen — vždyť v tomto mlčení syna nelze podle Šu 863 obč. zák. spatřovati vzdání se tohoto nároku. Názor stěžovatelův, že by tímto pozdějším žádáním byl uplatňován nárok podle Šu 1042 obč. zák. a mohl jen sporem býti vymáhán, nelze sdíleti, poněvadž vyměření jeho přísluší nespornému soudci a jen částkou jím stanovenou by mohl býti za rodiče vynaložen, a mimo to přičí se Šu 1221 obč. zák. — jež cituje § 1231 obč. zák. — dle něhož o tomto nároku rozhoduje soudce dle volného uvážení, vyšetřiv okolnosti, aniž smí při tom majetkové poměry přísně zjišťovati. Dle doslovu tohoto ustanovení měl zákonodárce na mysli jediné nesporné řízení a vyloučil řízení sporné, neobmeziv nesporného soudce, by postupoval po rozumu Šu 2 čís. 7 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., kdyby prostředky nesporného řízení nestačily, by bylo o věci rozhodnuto.

Čís. 3989.

V dovolacím spisu netřeba uvéstí dovolací soud.

Odpůrčí řád.

Ustanovení Šu 2 čís. 3 odp. řádu se vztahuje na všechna právní jednání bez rozdílu jejich druhu, tedy také na zřízení práva zástavního pro jakoukoliv pohledávku. Rozdíl mezi ustanovením Šu 2 čís. 3 a Šu 3 čís. 3 spočívá v tom, že odporovatelnost podle Šu 3 čís. 3 není tak, jako podle Šu 2 čís. 3, vyloučena, když odporovatelovu odpůrci nebyl a nemohl býti znám poškozovací úmysl dlužníkův.

Útraty odpůrčího sporu nejsou účastny žalobcova odpůrčího práva.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, Rv II 233/24.)

Žalobci prodali ve veřejné dražbě Vilému B-ovi nemovitost. Dle dražebních podmínek měl hradit dávku z přírůstku hodnoty kupitel. Ježto Vilém B. dávky nezaplatil, byli nuceni zaplatiti ji žalobci, již na to žalovali Viléma B-a o náhradu zaplacené dávky. Spor vysoudili, avšak exekuce na svršky Viléma B-a zůstala bezvýslednou. V té době bylo vloženo na nemovitost Viléma B-a zástavní právo pro pohledávku jeho otce Josefa B-a. Žaloba na Josefa B-a, by uznáno bylo právem, že zřízení práva zástavního dluhopisem ze dne 19. ledna 1922 na nemovitosti vl. č. 5 v S. Vilémem B-em pro pohledávku Josefa B-a ve výši 80.000 Kč s přísl. a knihovní vklad tohoto práva zástavního ve vl. čís. 5 v S. jsou vůči žalující straně bezúčinný a strana žalovaná jest povinna